

ningsmiljøer i Danmark, at universiteterne uddanner de dygtigste kandidater, og at det skal være attraktivt for virksomheder at etablere forskningsaktiviteter i Danmark.

I Socialdemokratiet er vi ganske enige i det, men hvordan skal det kunne lade sig gøre? Hr. Per Stig Møllers eget parti har jo sammen med Venstre netop i forbindelse med ændringsforslagene til finansloven for 1997 foreslået direkte besparelser i den offentlige forskningsindsats på 300 mio. kr., og det skal ses i sammenhæng med, at den regering, vi har haft siden 1993, har styrket forskningen med 1 mia. kr.

Rent faktisk kan vi også konstatere, at virksomhederne ikke har det pessimistiske syn på fremtiden, som hr. Per Stig Møller og tidligere hr. Anders Fogh Rasmussen har givet udtryk for. De forsker og udvikler som aldrig før, de samarbejder med forskningsmiljøer som aldrig før, de drager nytte af at deltage i europæiske forsknings- og udviklingsaktiviteter som aldrig før, og derfor synes jeg, det er på tide, vi måske kan få et svar på fra hr. Per Stig Møller: Hvad er det, man vil gøre anderledes end det, regeringen gør i dag, hvis det overhovedet skal stå til troende, at man vil fremme forskningen?

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Statsministeren indledte dagen i dag med at se ud i samfundet til almindelige mennesker, almindelige ansatte og almindelige virksomheder, og det går godt i Danmark. Nu er der gang i hussalget, nu er det ikke som i 1980'erne fagedrettens tvangsauktioner, som præger billedet. Der er optimisme og tro på fremtiden i Danmark, og husene bliver nu solgt, næsten før de annonceres til salg.

I mit lille hjørne af Danmark, ude på landet på Fyn, og også i Odense oplever vi to ting i øjeblikket. For det første: Almindelige huse, som sættes til salg, sælges inden for 10-14 dage, også uden fordyrende brug af ejendomsmægler. Mobiliteten i dag blandt danskerne har ikke været større siden i 1960'erne.

For det andet: Efter 18-20 års pause bygges der igen parcelhuse i Danmark. Måske kan hr. Per Stig Møller bekræfte, at det er tilfældet de fleste steder i Danmark, også hvor han selv bor, og kan hr. Per Stig Møller ikke også bekræfte, at øget mobilitet og igangsætning af nyt parcelhusbyggeri er udtryk for, at folk i Danmark mærker, føler og synes, det går godt i Danmark, og at danskerne er trygge ved den politiske

ledelse i Danmark? Der er tillid til statsminister Poul Nyrups politiske ledelse; det viser danskerne i deres daglige adfærd og ved hushandler, der rækker langt ud i fremtiden og har betydning for deres familiers velfærd.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Hr. Bjørn Elmquist, hvis venlige ord jeg takker for, spurgte til lejeværdien, og jeg vil gentage, hvad jeg sagde i min tale: Vi er landet med den højeste lejeværdi blandt de lande, der har lejeværdi. England har ikke lejeværdi, Frankrig har ikke lejeværdi, og Tyskland har ikke lejeværdi, men blandt de lande, der har lejeværdi, har vi den højeste, og det er ikke særlig rimeligt, som jeg har sagt tidligere, at beskatte en indkomst, folk reelt ikke har.

Så blev jeg stillet spørgsmålet: Hvor langt skal den ned? Den skal væk! Det er det, vi fremsatte forslag om i sidste uge, det står vi selvfølgelig ved, og det skal ske over de 4 år fra 1999 og frem.

Så blev jeg stillet et spørgsmål om den manglende uddannelse. Jeg forstod ikke helt spørgsmålet, men jeg kan da sige noget principielt. Vi er helt enige i, at der skal opkvalificeres gennem uddannelse, og det gjorde vi jo også selv i vores regeringstid. Vi aktiverede flere over uddannelse i 1991, end den nuværende regering gjorde i 1996. Jeg har lige stået med tallene, og de kommer fra økonomiministeren. Men det med uddannelse er vi enige om.

Men der er et andet punkt, som jeg synes, regeringen skal tænke over. Man kan ikke uddanne alle til de eksporterhverv, som statsministeren talte så venligt om. Der må også være beskæftigelse til alle de mennesker, der ikke kommer ind i eksporterhvervene og vidensproduktionen. Det er utrolig væsentligt, at vi ikke parkerer 1-1½ million mennesker, som ikke kan komme ind i videns erhverv. Dem skal der også være arbejde til, ellers bliver vi en rig arbejdsløshedssø, hvis det går godt, eller en fattiggård, hvis det går dårligt.

12-14 pct. af Kvindeligt Arbejderforbunds og SiD's medlemmer får ikke noget ud af at gå på arbejde. Så skal vi da have lønflexibilitet, og den kan vi fremme gennem skatteflexibilitet, så disse mennesker får glæde ved at komme i arbejde og får gavn af at komme i arbejde. Det er netop det, vi vil foreslå i vores velfærdsreform, altså at sikre, at disse mennesker ikke parkeres, men kan komme ind på arbejdsmarkedet.